

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hípšra v právní věci žalobce: **Ing. S. S.**, zastoupený Mgr. Luděkem Šikolou, advokátem v Brně, Dvořákova 13, proti žalovanému: **Městský úřad Český Brod**, Husovo nám. 70, zastoupený JUDr. Janou Markovou, advokátkou v Českém Brodě, Husovo nám. 64, v řízení o žalobě proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2008, čj. 44 Ca 94/2008 - 53,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2008, čj. 44 Ca 94/2008 - 53, **se zrušuje** a věc **se** tomuto soudu **vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 20. 12. 2006 zahájil žalovaný řízení o odstranění stavby truhlárny. Žalobce je vlastníkem sousedního pozemku, proto mu bylo dne 21. 2. 2007 jako účastníkovi řízení doručeno oznámení o zahájení řízení o odstranění stavby.

Dne 8. 1. 2007 podal stavebník truhlárny žádost o dodatečné povolení stavby, nedodal však všechny zákonem stanovené podklady. Protože žalovaný neurčil lhůtu k jejich doplnění, podal žalobce u Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru územního a stavebního řízení (dále jen „krajský úřad“), dne 15. 6. 2007 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Tuto žádost postoupil krajský úřad žalovanému, který se jí nezabýval.

Žalovaný dne 27. 7. 2007 přerušil řízení o odstranění stavby truhlárny a vyzval stavebníka, aby doplnil podklady k rozhodnutí o dodatečném povolení stavby do 31. 3. 2008. Žalobce podal u krajského úřadu dne 12. 9. 2007 žádost o prošetření postupu žalovaného při vyřizování stížnosti žalobce, ve které především namítal, že lhůta k doplnění chybějících podkladů je příliš dlouhá. Krajský úřad žalobci sdělil, že je lhůta přiměřená. Stavebníci ve stanovené lhůtě doplnili

pouze některé z podkladů. Žalobce proto dne 8. 4. 2008 podal u žalovaného žádost o rozhodnutí ve věci odstranění stavby, protože lhůta pro doplnění podkladů již uplynula.

Žalobce dne 25. 4. 2008 podal u krajského úřadu další žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Krajský úřad v rozhodnutí ze dne 5. 6. 2008 uvedl, že stavebník nepředložil stanovené podklady, protože příslušné orgány dosud nevydaly svá stanoviska, což nelze přičítat k tíži stavebníkovi, protože se jedná o objektivní překážku dalšího postupu ve věci.

Dne 20. 5. 2008 rozhodl žalovaný o pokračování řízení o odstranění stavby truhlárny.

Žalobce podal dne 21. 7. 2008 u Krajského soudu v Praze žalobu dle § 79 s. ř. s. s tím, aby krajský soud uložil žalovanému povinnost rozhodnout o odstranění stavby truhlárny v areálu „Pila Vrátkov“. Krajský soud dne 5. 12. 2008 rozhodl, že je žalovaný povinen rozhodnout ve věci samé v řízení o odstranění stavby truhlárny do 15 dnů od právní moci rozsudku a zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Avšak před vydáním rozsudku krajského soudu žalovaný dodatečně povolil stavbu truhlárny v areálu „Pila Vrátkov“ rozhodnutím ze dne 17. 10. 2008, čj. 19738/06/STAV/Fa.

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) proto s rozsudkem krajského soudu nesouhlasí a brojí proti němu kasační stížností, ve které namítá, že je rozsudek krajského soudu nezákonný, neboť jej nelze vykonat. Stěžovatel nemůže podle rozsudku postupovat, protože jej krajský soud vydal na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Stěžovatel vydal již 17. 10. 2008 rozhodnutí, kterého se žalobce domáhal. Žaloba na ochranu proti nečinnosti tak nebyla důvodná a krajský soud ji měl zamítnout. Stěžovatel ve vyjádření k žalobě ze dne 18. 9. 2008 totiž informoval soud o tom, že v brzké době ve věci rozhodne.

Z přiložených spisů vyplynuly následující skutečnosti:

Žalobce podal žalobu u krajského soudu dne 21. 7. 2008. Ve vyjádření k žalobě ze dne 18. 9. 2008 stěžovatel rekapituloval řízení a uvedl, že *„opatřením ze dne 18. 9. 2008 stavební úřad sdělil účastníkům řízení, že se mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí do 10 dnů ode dne doručení sdělení. Z výše uvedeného je patrné, že žalovaný není nečinný. Žalovaný navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta. V příloze zasíláme dle telefonické dohody s předsedkyní senátu pouze fotokopie správního spisu, neboť věc je ve stádiu rozhodování.“* Stěžovatel neuvěděl další konkrétní informace o tom, kdy vydá rozhodnutí.

Ze správního spisu však vyplývá, že ve sdělení – seznámení s podklady ze dne 18. 9. 2008, čj. 19738/06/STAV/Fa, oznámil stavební úřad účastníkům řízení – včetně Mgr. Šikoly – že se mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí v řízení zahájeném dne 20. 12. 2006. Dále upozornil, že po uplynutí 10 dnů od doručení sdělení správní orgán ve věci rozhodne.

V průběhu soudního řízení ani stěžovatel, ani žalobce, nezaslali krajskému soudu rozhodnutí – dodatečné povolení stavby ze dne 17. 10. 2008, čj. 19738/06/STAV/Fa.

Nejvyšší správní soud o věci uvážil takto:

Rozšířený senát v usnesení ze dne 15. 8. 2006, čj. 8 Ans 1/2006 - 135, uvedl: *„Vydal-li správní orgán rozhodnutí tak, jak mu uložil pravomocný rozsudek krajského soudu k žalobě proti nečinnosti, nestane se tím jeho kasační stížnost proti takovému rozsudku nepřijatnou.“*

V nyní řešené věci nelze tento právní názor použít, protože správní orgán nevydal rozhodnutí až po podání kasační stížnosti, ale již před tím, než krajský soud vydal rozsudek, kterým uložil stěžovateli povinnost rozhodnout ve věci odstranění stavby.

Řízení o odstranění stavby bylo zahájeno dne 20. 12. 2006, v souladu s přechodnými ustanoveními v § 190 odst. 3 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „nový stavební zákon“), rozhodovaly správní orgány dle dosavadních právních předpisů, tedy dle § 88 a násl. zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“).

Nový stavební zákon upravuje odstraňování stavby v § 128 a násl. Ten rozlišuje dvě řízení: řízení o odstranění stavby a řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby. V případě, že byla stavba dodatečně povolena, musí následně správní orgán zastavit řízení o odstranění stavby. Pokud by tedy správní orgány rozhodovaly podle nového stavebního zákona, bylo by nutné, aby po vydání dodatečného stavebního povolení zastavily řízení o odstranění stavby. Krajský soud by proto dle nové právní úpravy nepochybil, pokud by stanovil povinnost správnímu orgánu rozhodnout v řízení o odstranění stavby - vydat rozhodnutí o jeho zastavení, protože dodatečné stavební povolení by se vztahovalo pouze k řízení o žádosti o jeho vydání.

Úprava v § 88 a násl. stavebního zákona však výše uvedená řízení nerozlišuje a z výkladu zákona vyplývá, že řízení o odstranění stavby - v případě, že subjekt podal žádost o vydání dodatečného stavebního povolení - mohlo být skončeno buď vydáním dodatečného stavebního povolení, nebo rozhodnutím o odstranění stavby. Správní orgán neměl povinnost řízení o odstranění stavby po vydání dodatečného stavebního povolení zastavit. Pokud v nyní řešeném případě správní orgán vydal dodatečné stavební povolení, krajský soud nebyl oprávněn mu stanovit povinnost, aby ve věci opětovně rozhodl.

Z § 81 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že soud rozhoduje u žalob na ochranu proti nečinnosti správního orgánu na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Z předloženého soudního spisu vyplývá, že krajský soud rozhodoval bez jednání, pouze na základě podkladů ze správního spisu. Bylo však jeho povinností v případě, že jednání nenařídil, zjistit skutkový stav přímo k datu rozhodování a mít s určitostí potvrzeno, že správní orgán předmětné rozhodnutí nevydal. Stěžovatel odkázal ve vyjádření k žalobě na sdělení ze dne 18. 9. 2008, ze kterého vyplývá, že správní orgán rozhodne do 10 dnů od doručení sdělení. Bylo proto povinností soudu, aby zkoumal, zda skutečně došlo či nedošlo k vydání takového rozhodnutí, a pokud měl pochybnosti, nařídít ve věci jednání.

Samozřejmě především stěžovatel měl informovat krajský soud o tom, že v průběhu zahájeného řízení vydal rozhodnutí. Nejvyšší správní soud ze spisů zjistil, že jej stěžovatel zaslal žalobci, krajskému soudu však nikoli. Pokud měl stěžovatel nebo žalobce zájem na tom, aby soud rozhodoval na základě úplných podkladů, bylo zcela namístě předmětné rozhodnutí zaslat také soudu, čímž by účastníci předešli následným nesrovnalostem a prodlužováním řízení, i samostatným řízením o kasační stížnosti.

Krajský soud proto nesprávně uložil stěžovateli povinnost rozhodovat ve věci, ve které již bylo předmětné rozhodnutí vydáno. Kasační stížnost je tedy důvodná, Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud bude proto následně postupovat podle právního názoru uvedeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2008, čj. 1 Ans 4/2008 - 62: „*Řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nelze zastavit dle § 47 písm. b) s. ř. s. z důvodu uspokojení navrhovatele po podání žaloby. Pokud bylo po zahájení soudního řízení*

vydáno rozhodnutí či osvědčení, čímž došlo k ukončení tvrzené nečinnosti správního orgánu, a žalobce nevzal žalobu zpět, soud ji zamítne dle § 81 odst. 3 s. ř. s. Pro tento případ je žalobce povinen nést nepříznivý následek svého procesního neúspěchu v podobě povinnosti uhradit žalovanému náklady řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). I zde se však může uplatnit pravidlo § 60 odst. 7 s. ř. s. (nepřiznání náhrady nákladů řízení z důvodů hodných zvláštního zřetele“).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. března 2010

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu